

แนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี*

GUIDELINES FOR GUIDANCE AND COUNSELING MANAGEMENT OF PRIVATE SCHOOL IN PATHUM THANI PROVINCE

ศุภลักษณ์ สมัยกุล¹ และวัลลภา เฉลิมวงศาเวช²
Supalak Samaikun¹ and Wallapa Chalermvongsavej²

¹⁻²มหาวิทยาลัยรังสิต

¹⁻²Rangsit University, Thailand

Corresponding Author's Email: wallapa.c@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์ และความ ต้องการจำเป็นในการบริหารจัดการงานแนะแนว และ (2) หาแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน แบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลจากครูแนะแนวและครูมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชน จำนวน 164 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI^{Modified}) ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างผู้บริหารสถานศึกษาและศึกษานิเทศก์ จำนวน 5 คน และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพที่เป็นจริงของการบริหารจัดการงานแนะแนวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.77) ขณะที่สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.45) และมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.30–0.36 โดยด้านที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ การบริการสารสนเทศ การติดตามและประเมินผล (PNI^{Modified} = 0.36) รองลงมาคือ การรวบรวมข้อมูลรายบุคคล (PNI^{Modified} = 0.33) การจัดวางตัวบุคคล (PNI^{Modified} = 0.31) และการให้คำปรึกษา (PNI^{Modified} = 0.30) ตามลำดับ และ (2) แนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนว ประกอบด้วย 31 แนวทาง ได้แก่ ด้านการบริการสารสนเทศและการติดตามประเมินผล 7 แนวทาง ด้านการรวบรวมข้อมูลรายบุคคลและการจัดวางตัวบุคคล 6 แนวทาง และด้านการให้คำปรึกษา 5 แนวทาง

คำสำคัญ: แนวทางการบริหารจัดการ, งานแนะแนว, โรงเรียนเอกชน

* Received 27 March 2026; Revised 10 May 2026; Accepted 12 July 2026

Abstract

This study aimed to (1) examine the current status, desired status, and essential needs in guidance and counseling management, and (2) develop guidelines for managing guidance and counseling in private schools in Pathum Thani Province. A mixed-methods design was employed in two phases. Phase 1 utilized a quantitative approach to assess the current status, desired status, and essential needs by collecting data from a sample of 164 guidance counselors and secondary school teachers in private schools selected through simple random sampling. A questionnaire was used as the research instrument, and data were analyzed using percentages, means, standard deviations, and the Modified Priority Need Index (PNI). Phase 2 involved semi-structured interviews with five school administrators and educational supervisors, followed by content analysis to formulate practical guidelines for guidance and counseling management.

The findings revealed that: (1) the overall current condition of guidance service management was at a high level ($\bar{x}$ = 3.41, S.D. = 0.77), while the desirable condition was at the highest level ($\bar{x}$ = 4.55, S.D. = 0.45). The priority needs index ranged from 0.30 to 0.36. The highest priority need was in information services and monitoring and evaluation (PNI Modified = 0.36), followed by individual data collection (PNI Modified = 0.33), placement services (PNI Modified = 0.31), and counseling services (PNI Modified = 0.30), respectively. (2) The proposed guidelines for guidance service management consisted of 31 approaches, including 7 approaches for information services and monitoring and evaluation, 6 approaches for individual data collection and placement services, and 5 approaches for counseling services.

Keywords: Management Guidelines, Guidance and Counseling and Private Schools

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะปัญหาสุขภาพจิต การเสพติดเกม การแพร่ระบาดของสารเสพติด ความรุนแรง และการขาดทักษะในการปรับตัว

ต่อสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ความท้าทายด้านการศึกษาและการเลือกอาชีพในศตวรรษที่ 21 ทำให้เยาวชนจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสมผ่านระบบแนะแนวที่มีประสิทธิภาพ

ในบริบทของประเทศไทย แม้ระบบการศึกษาจะได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงเผชิญปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านคุณภาพและโอกาสทางการศึกษา ส่งผลให้การพัฒนาศักยภาพผู้เรียนไม่ทั่วถึง ดังนั้น การพัฒนาระบบการศึกษาที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนทุกกลุ่มจึงเป็นสิ่งจำเป็น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2565; สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565)

ในบริบทดังกล่าว งานแนะแนวมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนานักเรียนอย่างรอบด้าน ทั้งด้านการรู้จักตนเอง การตัดสินใจ และการวางแผนชีวิต โดยครอบคลุม 5 ด้าน ได้แก่ การรวบรวมข้อมูลรายบุคคล การบริการสารสนเทศ การให้คำปรึกษา การจัดวางตัวบุคคล และการติดตามประเมินผล รวมถึงการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน (Lubis & Halik, 2021; Halik & Das, 2020)

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การดำเนินงานแนะแนวในสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก และมีปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผล ได้แก่ แรงจูงใจ วัฒนธรรมองค์การ ทรัพยากร และสมรรถนะของครูแนะแนว ขณะเดียวกัน การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยการวางแผนอย่างเป็นระบบ ความร่วมมือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานยังมีข้อจำกัดทั้งด้านทรัพยากร บุคลากร และการใช้เทคโนโลยี (นุชลี จันทรังษี, 2566; ปณิดา บัวเจริญ, 2564; Ice Desvikayati et al., 2024; Naila & Uman, 2024; Azam, 2023; Agatha et al., 2022; Lubis et al., 2021; Mubashir, 2019)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีงานวิจัยเกี่ยวกับงานแนะแนวทั้งในและต่างประเทศจำนวนหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่เน้นการศึกษาภาพรวมของระบบ หรือมุ่งเฉพาะบางองค์ประกอบ ยังขาดการศึกษาที่วิเคราะห์ “ความต้องการจำเป็นควบคู่กับแนวทางการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ” โดยเฉพาะในบริบทของโรงเรียนเอกชนระดับพื้นที่ เช่น จังหวัดปทุมธานี ซึ่งยังเผชิญความท้าทายด้านการจัดการข้อมูล เทคโนโลยี และศักยภาพบุคลากร (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี, 2565) ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็น พร้อมทั้งเสนอแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์และความต้องการจำเป็นการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์ และความต้องการจำเป็นการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ประชากรและตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ครูโรงเรียนเอกชนที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 285 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาปทุมธานี, 2567) กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูแนะแนวและครูโรงเรียนเอกชนที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 164 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์การบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ประกอบด้วย เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพที่เป็นจริง สภาพที่พึงประสงค์การบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วยการบริหารจัดการงานแนะแนว 5 ด้าน คือ การบริการศึกษาและรวบรวมข้อมูลผู้เรียนเป็นรายบุคคล การบริการสารสนเทศ การบริการให้คำปรึกษา การบริการจัดวางตัวบุคคล และการบริการติดตามและประเมินผล ด้านละ 8 ข้อ รวม 40 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน โดยกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก และสอนในสาขาวิชาการบริหารการศึกษา จำนวน 1 คน และผู้ประกอบวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้บริหารการศึกษาและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ด้านการบริหารการศึกษา จำนวน 2 คน ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในด้านความตรงเชิงเนื้อหา ความครอบคลุมเนื้อหา และความถูกต้อง

ต้องชัดเจนของภาษา โดยใช้ค่าดัชนี IOC (Index of Item Objective Congruence) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบสอบถามอยู่ที่ .67-1.00

2. การตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) โดยผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำมาตรวจสอบความเที่ยง โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลการวิเคราะห์พบว่ามีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.971

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากวิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นประชากรการวิจัย เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลการวิจัย
2. ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล พร้อมแบบสอบถามส่งโรงเรียนที่เป็นประชากรการวิจัยด้วยตนเอง และนัดวันขอกลับมาเก็บแบบสอบถามคืน
3. ผู้วิจัยกลับไปเก็บแบบสอบถามตามกำหนดวันที่นัดหมายไว้กับทางโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์การบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (Priority Need Index: PNI_{Modified})

ระยะที่ 2 การศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

แหล่งข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 3 คน และศึกษานิเทศก์จังหวัดปทุมธานี จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น 5 คน โดยผู้วิจัยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์คุณสมบัติที่กำหนด ดังนี้

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน ต้องมีประสบการณ์ในการบริหารสถานศึกษาไม่น้อยกว่า 3 ปี และมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา หรือระดับปริญญาเอก ด้านการศึกษา

2. ศึกษานิเทศก์ ต้องมีประสบการณ์ปฏิบัติงานด้านการศึกษาไม่น้อยกว่า 3 ปี และมีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท ด้านการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานโรงเรียนเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี และมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาโท ด้านบริหารการศึกษา หรือระดับการศึกษาปริญญาเอก ด้านการศึกษา จำนวน 3 คน และ ศึกษานิเทศก์ จังหวัดปทุมธานี ที่ปฏิบัติงานด้านการศึกษาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี และมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาโท ด้านการศึกษา จำนวน 2 คน โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่สร้างมาจากค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{Modified}) ที่ได้จากผลการศึกษาในระยะที่ 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งผู้วิจัยได้ประสานและนัดหมายผู้ให้ข้อมูลล่วงหน้า พร้อมส่งหนังสือขออนุญาตและชุดคำถามทางไปรษณีย์ เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลมีเวลาเตรียมตัว จากนั้นผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์และบันทึกข้อมูลด้วยตนเองตามวันและเวลาที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพดำเนินการโดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลการสัมภาษณ์ เพื่อตรวจสอบและจัดหมวดหมู่ข้อมูล จับประเด็นสำคัญ และสรุปผลตามกรอบที่ผู้วิจัยกำหนด เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิจัย

1. สภาพปัจจุบัน และสภาพที่พึงประสงค์ และความต้องการจำเป็นการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวม พบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.77) ขณะที่สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.45) ส่วนความต้องการจำเป็นตามความคิดเห็นของครูต่อการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมมีค่า PNI_{Modified} อยู่ระหว่าง 0.30 – 0.36 โดยด้านที่มีค่า PNI_{Modified} มากที่สุด ลำดับแรก ได้แก่ ลำดับที่ 1 ด้านการบริการสารสนเทศ (PNI_{Modified} = 0.36) ลำดับที่ 2 ด้านการบริการติดตามและประเมินผล (PNI_{Modified} = 0.36) ลำดับที่ 3 ด้านการบริการรวบรวมข้อมูลรายบุคคล (PNI_{Modified} = 0.33)

ลำดับที่ 4 ด้านการบริการจัดวางตัวบุคคล ($PNI_{Modified} = 0.31$) และลำดับที่ 5 ด้านการบริการให้คำปรึกษา ($PNI_{Modified} = 0.30$) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ และความต้องการจำเป็นการบริหารจัดการงาน
แผนของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวม

ประเด็น	สภาพที่เป็นจริง			สภาพที่พึงประสงค์			ความต้องการจำเป็น	
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	$PNI_{Modified}$	ลำดับ
1. ด้านการบริการรวบรวมข้อมูลรายบุคคล	3.45	0.62	มาก	4.59	0.40	มากที่สุด	0.33	3
2. ด้านการบริการสารสนเทศ	3.35	0.87	ปานกลาง	4.56	0.45	มากที่สุด	0.36	1
3. ด้านการบริการให้คำปรึกษา	3.52	0.77	มาก	4.58	0.48	มากที่สุด	0.30	5
4. ด้านการบริการจัดวางตัวบุคคล	3.44	0.88	มาก	4.51	0.59	มากที่สุด	0.31	4
5. ด้านการบริการติดตามและประเมินผล	3.31	0.93	ปานกลาง	4.51	0.53	มากที่สุด	0.36	2
เฉลี่ยรวม	3.41	0.77	มาก	4.55	0.45	มากที่สุด	0.33	

2. แนวทางการบริหารจัดการงานแผนของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ทั้ง 5 ด้าน เรียงลำดับตามค่า $PNI_{modified}$ จากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

1. ด้านการบริการสารสนเทศ

แนวทางในด้านนี้มุ่งเน้นการพัฒนาระบบสารสนเทศแผนให้มีความครบถ้วนทันสมัย และเข้าถึงได้ง่าย โดยโรงเรียนควรบูรณาการข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้ เช่น ระบบการศึกษาต่อและฐานข้อมูลออนไลน์ พร้อมทั้งจัดช่องทางการเข้าถึงข้อมูลที่หลากหลายทั้งออนไลน์และออฟไลน์ เพื่อรองรับความแตกต่างของผู้เรียน

นอกจากนี้ ควรปรับรูปแบบการให้ข้อมูลจากเชิงตั้งรับเป็นเชิงรุก โดยใช้ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ เช่น แนวโน้มการศึกษาต่อ และข้อมูลรายบุคคล เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ควบคู่กับการพัฒนาสื่อแผนให้มีความทันสมัย เข้าใจง่าย และเหมาะสมกับผู้เรียน โดยลดการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ที่ไม่จำเป็น

อีกทั้ง โรงเรียนควรนำเทคโนโลยีที่นักเรียนคุ้นเคย เช่น สื่อสังคมออนไลน์ หรือแพลตฟอร์มดิจิทัล มาใช้ในการสื่อสารข้อมูล รวมถึงพัฒนาเว็บไซต์หรือแพลตฟอร์มแผนให้

เป็นศูนย์กลางข้อมูลด้านการศึกษาต่อ อาชีพ และทุนการศึกษา พร้อมปรับปรุงข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ และเชื่อมโยงข้อมูลอาชีพกับทักษะในอนาคตเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน

2. ด้านการติดตามและประเมินผลงานแนะแนว

แนวทางในด้านนี้เน้นการพัฒนากระบวนการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะผ่านช่องทางที่หลากหลาย และนำข้อมูลสะท้อนกลับมาใช้ในการพัฒนางานแนะแนวอย่างต่อเนื่อง

ควรมีการพัฒนากระบวนการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากการติดตามผล เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการปรับปรุงบริการให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน รวมถึงการกำหนดตัวชี้วัดและเกณฑ์ความสำเร็จที่ชัดเจน เช่น ด้านการศึกษาต่อ ความพึงพอใจ และผลการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

นอกจากนี้ ผู้บริหารควรนำผลการประเมินไปใช้ในการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม เช่น การจัดทำแผนปฏิบัติการ (Action Plan) และติดตามผลการเรียนหรือแผนการเรียนของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนส่งเสริมการใช้เครื่องมือ เช่น Digital Portfolio และการจัดทำรายงานหรือ Dashboard เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจเชิงนโยบาย

3. ด้านการบริการเก็บรวบรวมข้อมูลรายบุคคล

แนวทางในด้านนี้มุ่งเน้นการจัดการข้อมูลนักเรียนอย่างเป็นระบบ โดยโรงเรียนควรนำเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น ระบบฐานข้อมูลออนไลน์หรือ Cloud-based มาใช้ในการจัดเก็บข้อมูล เพื่อลดความซ้ำซ้อนและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ

ควรกำหนดสิทธิ์การเข้าถึงข้อมูลตามบทบาทหน้าที่ เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และจัดเก็บข้อมูลอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะข้อมูลด้านปัญหาส่วนตัวที่ต้องใช้เพื่อการแนะแนวเท่านั้น

นอกจากนี้ ควรมีการรวบรวมข้อมูลความสนใจ ความถนัด และผลการเรียนของนักเรียนอย่างเป็นระบบ โดยใช้เครื่องมือที่เหมาะสม และกำหนดกระบวนการปรับปรุงข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการวางแผนแนะแนว การปรับแผนการเรียน และการวางแผนทางการศึกษาต่อให้สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียนรายบุคคล

4. ด้านการจัดวางตัวบุคคล

แนวทางในด้านนี้มุ่งเน้นการส่งเสริมให้นักเรียนสามารถวางแผนการเรียนและอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับศักยภาพของตนเอง โดยโรงเรียนควรจัดกิจกรรมแนะแนวและกิจกรรมฝึกประสบการณ์อาชีพที่สอดคล้องกับโลกการทำงานจริง เช่น การฝึกงานหรือการเรียนรู้จากสถานประกอบการ

ควรมีระบบวิเคราะห์ความสามารถและความสนใจของนักเรียนโดยใช้ข้อมูลจากแบบประเมิน ผลการเรียน และข้อมูลรายบุคคล เพื่อใช้เป็นฐานในการวางแผนแนะแนวอย่างเป็นระบบ รวมถึงจัดกิจกรรมแนะแนวอย่างต่อเนื่องในทุกระดับชั้น

นอกจากนี้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการวางแผนการเรียนและอาชีพของนักเรียน รวมถึงการติดตามและประเมินผลแผนการเรียนอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้การแนะแนวมีความสอดคล้องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยควรเลือกใช้เครื่องมือวัดที่มีมาตรฐาน เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจของนักเรียน

5. ด้านการให้คำปรึกษา

แนวทางในด้านนี้มุ่งเน้นการพัฒนาระบบการให้คำปรึกษาที่มีคุณภาพและเข้าถึงได้ โดยโรงเรียนควรจัดให้มีพื้นที่ที่ปลอดภัย มีความเป็นส่วนตัว และเอื้อต่อการสร้างความไว้วางใจ รวมถึงมีช่องทางให้คำปรึกษาที่หลากหลาย เช่น การให้คำปรึกษาแบบไม่เปิดเผยตัวตนในระยะแรก

ควรพัฒนาระบบการให้คำปรึกษาที่มีความชัดเจน มีขั้นตอนและบทบาทของผู้เกี่ยวข้องที่แน่นอน พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีในการสนับสนุนการให้บริการ โดยคำนึงถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

นอกจากนี้ ผู้บริหารควรจัดสรรเวลาและภาระงานของครูแนะแนวให้เหมาะสม เพื่อให้สามารถให้คำปรึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงส่งเสริมเครือข่ายสนับสนุน เช่น เพื่อนที่ปรึกษา (Peer Counselor) และจัดบริการให้ครอบคลุมทั้งด้านการเรียน สังคม และชีวิตส่วนตัวของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามความคิดเห็นของครู สะท้อนให้เห็นว่า ความต้องการจำเป็นในการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี อยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างสูง (PNI Modified = 0.30–0.36) แสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองต่อสภาพที่พึงประสงค์ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะด้านการบริการสารสนเทศและการติดตามและประเมินผล ซึ่งมีค่าความต้องการจำเป็นสูงที่สุด สะท้อนถึงข้อจำกัดเชิงระบบด้านการจัดการข้อมูลและการใช้ข้อมูลเพื่อการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ประเด็นดังกล่าวอาจอธิบายได้จากบริบทการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเส้นทางการศึกษาที่มีความหลากหลายมากขึ้น ส่งผลให้สถานศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาระบบสารสนเทศที่ทันสมัยและสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการตัดสินใจได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฤทัยทิพย์ ประชาสุข (2562) และ ณภัทร ศรีทองพนาบุลย์ (2566) ที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของระบบข้อมูลและเครื่องมือสนับสนุน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นในเชิงลึกมากขึ้นว่า ประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่ “การมีข้อมูล” เท่านั้น แต่เป็น “การใช้ข้อมูลเชิงวิเคราะห์” เพื่อสนับสนุนการวางแผนและพัฒนาผู้เรียน

ในด้านการบริการรวบรวมข้อมูลรายบุคคล ซึ่งมีค่าความต้องการจำเป็นรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่าครูต้องการระบบข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการดูแลนักเรียนรายบุคคล มากกว่าการเก็บข้อมูลในเชิงเอกสารเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับ รัตนวัชร เพ็ญรัตน์ (2564) แต่ในขณะเดียวกันยังสะท้อนช่องว่างระหว่าง “การเก็บข้อมูล” กับ “การนำข้อมูลไปใช้” ที่ยังไม่เชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับด้านการจัดวางตัวบุคคลและการให้คำปรึกษา แม้จะมีค่าความต้องการจำเป็นต่ำกว่า แต่ยังคงสะท้อนถึงข้อจำกัดด้านคุณภาพการดำเนินงาน โดยเฉพาะภาระงาน เวลา และทรัพยากรสนับสนุน ซึ่งสอดคล้องกับ อังคณา เตมวิถิ (2564) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นเพิ่มเติมว่า ปัญหาดังกล่าวไม่ได้เกิดจากตัวบุคลากรเพียงอย่างเดียว แต่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างการบริหารจัดการที่ยังไม่เอื้อต่อการดำเนินงานแนะแนวอย่างเต็มศักยภาพ

2. ผลการศึกษาแนวทางการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า แนวทางที่ได้มีลักษณะเป็นการพัฒนาเชิงระบบ ครอบคลุมทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การบริการสารสนเทศ การติดตามและประเมินผล การเก็บรวบรวมข้อมูลรายบุคคล การจัดวางตัวบุคคล และการให้คำปรึกษา โดยสาระสำคัญของแนวทางมีได้มุ่งเพียงการเพิ่มกิจกรรมแนะแนว แต่เน้นการยกระดับ “กระบวนการบริหารจัดการ” ให้สามารถใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเป็นฐานในการตัดสินใจ

ในด้านการบริการสารสนเทศและการติดตามประเมินผล ซึ่งเป็นด้านที่มีความต้องการจำเป็นสูง พบว่าแนวทางมุ่งเน้นการพัฒนาระบบข้อมูล การเข้าถึงข้อมูล และการใช้ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ในการวางแผนพัฒนาผู้เรียน สะท้อนแนวคิดการบริหารแบบใช้ข้อมูล (data-driven approach) ซึ่งสอดคล้องกับ Halik & Das (2020) และ ปัทสนันท์ มณีขัติย์ และ ดารณีย์ พยัคฆ์กุล (2567) อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยบางส่วนที่เน้นเพียงการพัฒนาสื่อหรือช่องทางการสื่อสาร พบว่าแนวทางจากการวิจัยนี้ให้ความสำคัญกับ “การใช้ข้อมูลเชิงลึก” มากกว่า “การเผยแพร่ข้อมูล” เพียงอย่างเดียว

ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลรายบุคคลและการจัดวางตัวบุคคล สะท้อนการเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลนักเรียนกับการวางแผนการศึกษาและอาชีพอย่างเป็นระบบ โดยเน้นการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือมาตรฐานในการวิเคราะห์ศักยภาพผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ นัฐภณ เพ็ชรทอง (2564) และ ทิพย์อาภา เทียนบุตร และ สมชาย อังสุโชติเมธี (2565) แต่ในขณะเดียวกันแนวทางนี้ได้ขยายมิติไปสู่การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ซึ่งเป็นประเด็นที่พบไม่เด่นชัดในงานวิจัยก่อนหน้านี้

ส่วนด้านการให้คำปรึกษา เน้นการพัฒนาระบบบริการที่มีความปลอดภัย เข้าถึงได้ และมีความยืดหยุ่น โดยเฉพาะการจัดสรรเวลาและการสร้างเครือข่ายสนับสนุน เช่น Peer Counselor ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปันดดา สิงห์โต (2564) และ ปรัชญา รอดเทียน และ

คณะ (2566) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นเพิ่มเติมว่า การพัฒนาการให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยการปรับโครงสร้างการทำงานของครูแนะแนวควบคู่กัน ไม่ใช่เพียงการพัฒนาทักษะรายบุคคล

โดยสรุป แนวทางที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเด่นในเชิงบูรณาการทั้งด้านเทคโนโลยี ข้อมูล และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยเดิมที่มักเน้นการพัฒนาเป็นรายด้าน สะท้อนให้เห็นว่าการยกระดับงานแนะแนวในบริบทโรงเรียนเอกชนจำเป็นต้องอาศัยการบริหารจัดการเชิงระบบเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

องค์ความรู้ใหม่

ภาพนี้นำเสนอองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยใช้ให้เห็นว่าการพัฒนางานแนะแนวจำเป็นต้องเปลี่ยนจากการมุ่งเน้น “การมีข้อมูล” ไปสู่ “การใช้ข้อมูลเชิงวิเคราะห์” เพื่อการวางแผนและตัดสินใจอย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งสะท้อนช่องว่างระหว่างการเก็บข้อมูลกับการนำไปใช้ ซึ่งต้องอาศัยการพัฒนาาระบบเชื่อมโยงข้อมูลอย่างบูรณาการ นอกจากนี้ ยังชี้ให้เห็นว่าข้อจำกัดของงานแนะแนวเกี่ยวข้องกับโครงสร้างการบริหารจัดการ ไม่ใช่เพียงตัวบุคคลกร จึงจำเป็นต้องพัฒนาทั้งในระดับบุคคลและระดับระบบควบคู่กัน สุดท้าย งานวิจัยเสนอแนวทางการบริหารจัดการเชิงระบบที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล (Data-Driven Systemic Management) และเน้นการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับคุณภาพและความยั่งยืนของงานแนะแนวในสถานศึกษา

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ความต้องการจำเป็นตามความคิดเห็นของครูต่อการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมมีค่า PNI^{Modified} อยู่ระหว่าง 0.30 – 0.36 โดยด้านที่มีค่า PNI^{Modified} มากที่สุด ลำดับแรก ได้แก่ ลำดับที่ 1 ด้านการบริการสารสนเทศ ลำดับที่ 2 ด้านการบริการติดตามและประเมินผล ลำดับที่ 3 ด้านการบริการรวบรวมข้อมูลรายบุคคล ลำดับที่ 4 ด้านการบริการจัดวางตัวบุคคล และลำดับที่ 5 ด้านการบริการให้คำปรึกษา ตามลำดับ สำหรับข้อเสนอแนะเชิงการนำไปใช้ โรงเรียนควรปรับใช้แนวทางทั้ง 5 ด้าน ให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน เพื่อยกระดับคุณภาพการแนะแนวและสนับสนุนนักเรียนในการวางแผนการศึกษาและอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะโรงเรียนควรพัฒนาระบบจัดเก็บและบริหารข้อมูลให้ง่ายต่อการเข้าถึง ปรับปรุงและใช้ข้อมูลสนับสนุนการแนะแนว จัดทำและเผยแพร่ข้อมูลการศึกษาต่อและอาชีพอย่างครบถ้วน ทันสมัย และเข้าถึงง่าย สร้างพื้นที่ปลอดภัยสำหรับการให้คำปรึกษา พร้อมระบบคำปรึกษาที่ชัดเจน จัดกิจกรรมฝึกประสบการณ์อาชีพและวางแผนแนะแนวตามความสามารถของนักเรียน รวมถึงรับฟังและวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาพัฒนางานแนะแนวอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรพิจารณาขยายกลุ่มตัวอย่างไปยังโรงเรียนเอกชนในจังหวัดอื่น ๆ หรือระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบแนวทางการบริหารงานแนะแนวและความเหมาะสมของแนวทางในแต่ละบริบท นอกจากนี้ ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลของการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและแพลตฟอร์มออนไลน์มาใช้ในการแนะแนวต่อความพึงพอใจและพัฒนาการของนักเรียน รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานแนะแนวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการตัดสินใจด้านการศึกษาต่อของนักเรียน เพื่อให้ได้แนวทางเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติที่ชัดเจน พร้อมทั้งควรพิจารณาปัจจัยด้านผู้ปกครองและชุมชนเพิ่มเติม เนื่องจากความร่วมมือและการสนับสนุนจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านี้มีผลต่อความสำเร็จของงานแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญ

เอกสารอ้างอิง

- ณภัทร์ ศรีทองพานุลย์. (2566). การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อพัฒนาความสามารถการวัดและประเมินทักษะปฏิบัติของครูระดับชั้นประถมศึกษา. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพย์อาภา เทียนบุตร และสมชาย อังสุโชติเมธี. (2565). แนวทางการบริหารงานกิจกรรมแนะแนวของโรงเรียนท่านผู้หญิงวิไล อมาตยกุล (บ้านเปิงเคิ่ง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2. การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 55, นครราชสีมา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

- นัฐกุล เพ็ชรทอง. (2564). แนวทางการบริหารงานแนะแนวตามหลักอิทธิบาท 4 ของโรงเรียนในสหวิทยาเขตศรีตรัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตรัง กระบี่. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- นุชลี จันทรงษ์. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ปณิดา บัวเจริญ. (2564). การบริหารงานแนะแนวของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ปนัดดา สิงห์โต. (2564). แนวทางการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2. วารสารวิจัยวิชาการ, 4(3), 61 – 74.
- ปักษันท์ มณีชาติย์ และดารณีย์ พยัคฆ์กุล. (2567). แนวทางการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการงานแนะแนวของโรงเรียนเอกชน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วารสารสมาคมพัฒนาวิชาชีพการบริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย (สพบท.), 6(3), 155-170.
- ปรีชญา รอดเทียน, ธนินาถ ญ สุนทร, อภิสรณ์ ภาชนะวรรณ, และมนูญ ไต่อาจ. (2566). ปัญหาและแนวทางการบริหารงานแนะแนวตามความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนธรรมมัสลาม ทำอัฐ สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดนนทบุรี. วารสารสิรินธรปริทรรศน์, 24(1), 421-427.
- รัตนวัชร เพ็ญรัตน์หิรัญ. (2564). การพัฒนากิจกรรมแนะแนวโดยใช้แนวคิดเชิงออกแบบ เพื่อส่งเสริม ทักษะ 4Cs สำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ฤทัยทิพย์ ประชาสุข และวลลภา เฉลิมวงศาเวช. (2563). ความต้องการจำเป็นต่อการให้บริการห้องสมุดของโรงเรียนพระอินทรีศึกษา (กล่อมสกุลอุทิศ) โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1. วารสารวิจัย สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ, 13(1), 51-65.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2565). รายงานผลการศึกษาระบบการศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี. (2565). แผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดปทุมธานี (พ.ศ. 2565-2570). สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี. ปทุมธานี.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). รายงานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในยุคดิจิทัล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งชาติ.

- อังคณา เต็มวิถี. (2564). ความต้องการจำเป็นของภาวะผู้นำเชิงนวัตกรรมของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 2. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรังสิต.
- Agatha Dianovi, Damayanti Siregar, Indi Mawaddah, Suryaningsih. (2022). Guidance and Counselling in Education. *World Psychology*, 1(2), 99-107.
- Azam AKDEMiR. (2023). School Guidance & Counseling in the 21st Century: A Focused Review. *ISPEC International Journal of Social Science & Human*, 7(4), 995-1002.
- Halik, A., & Hanafie Das, S. W. (2020). The implementation of quality control management for student guidance in MAN 1 Parepare. *Madania: Jurnal Kajian Keislaman*, 24(1), 49–60.
- Ice Desvikayati Firman Neviyarni S Universitas Negeri Padang, Muhammad Asyraf Che Amat. (2024). Effective Strategies in the Management of Guidance and Counseling Implementation in Schools. *Journal of Education and Islamic Studies*, 3(1), 163-170.
- Krejcie, Robert V. and Morgan, Eayrle W. (1970). *Educational and Psychological Measurement*. New York: Minnesota University.
- Likert, R. (1993). *New Patterns of Management*. New York: McGraw-Hill.
- Lubis, L., Hadijaya, Y., & Wardani, S. (2021). Implementation of Guidance and Counseling Service Management in MAN 2 Aceh Tamiang. *Nidhomul Haq: Jurnal Manajemen Pendidikan Islam*, 6(3), 559–569.
- Mubashir Zafar. (2019). Career Guidance in Career Planning among Secondary School Students. *Asian Journal of Education and Social Studies*, 5(1), 1-8.
- Naila Rumaisha Aqra, Uman Suherman AS. (2024). Implementation of Guidance and Counseling Teacher Competencies in the Actuating of Guidance and Counseling in Schools. *Jurnal Manajemen, Kepemimpinan, dan Supervisi Pendidikan*, 9(1), 762-778.